

Günahın Üç Rengi

—
Psikoloji
Anlatı
—

DK
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Gülseren Budayıcıoğlu

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara’da dünyaya geldi. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakóltesi’ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi’nde önce asistan, daha sonra da öğretim görevlisi olarak on yıl çalıştı.

Ankara’da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005’te, insanlarımızın psikiyatrik yardım almalarını kolaylaştırabilmek ve yaygınlaştırabilmek amacıyla, Türkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ile İstanbul’un çeşitli bölgelerinde şubeleri bulunan Madalyon Psikiyatri Merkezi’ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı *Madalyonun İçi*, *Günahın Üç Rengi*, *Hayata Dön*, *Kral Kaybederse*, *Camdaki Kız*, *Hayatın Sesi* ve *Kırmızı Pelerin* adlı kitapları yayımlandı.

Bu kitaplardan esinlenerek televizyonlara uyarlanan “İstanbul Gelin”, “Dođduđun Ev Kaderindir”, “Masumlar Apartmanı”, “Kırmızı Oda” “Camdaki Kız” ve “Yalı Çapkını” adlı televizyon dizileri büyük kitleler tarafından beğeniyle izlendi ve izlenmeye devam ediyor. “İstanbul Gelin” adlı televizyon dizisi 2018 yılında Emmy Ödülü’ne aday gösterildi.

2021’den beri her hafta *Hürriyet* gazetesinde köşe yazıları da yazan Budayıcıoğlu’nun 2020’de *Madalyonun İçi* adlı kitabı Yıldız Teknik Üniversitesi tarafından “Yılın Kitabı” ödülüne layık görüldü. Yine aynı yıl, Medipol Üniversitesi tarafından “Yılın En İyi Farkındalık Yaratan Yazarı” ödülünü aldı. 2021’de Hacettepe Üniversitesi’nce yılın en iyi yazarı seçilerek “3. Kristal Geyik” ödülünün sahibi oldu. İstanbul Teknik Üniversitesi’nin 2021 yılı Sosyal Medya Ödüllerinin yazarlık dalındaki ödülü yine Gülseren Budayıcıoğlu’na verildi. Yeditepe Üniversitesi “Dilek Ödüllerinin 9’uncusunu ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde “Masumlar Apartmanı” aldı.

İki çocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, halen Madalyon Psikiyatri Merkezi’nin başkanlığı görevini sürdürürken, bir yandan köşe yazarlığı ve televizyonlarda yayınlanan dizilerin hikâye ve senaryo danışmanlığını yürütüyor, bir yandan da ülkemiz insanlarının gerçek yaşamlarından alınan hikâye ve romanlarını yazmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgulserenb@madalyonklinik.com

www.instagram.com/drgbudayicioglu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Hayatın Sesi
Hayata Dön
Camdaki Kız
Kırmızı Pelerin

GÜNAHIN ÜÇ RENGİ

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Remzi Kitabevi, 2008

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mart 2023 / ISBN 978-625-6417-30-4

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Günahın Üç Rengi

Madalyonun Öteki Yüzü

Gülseren Budayıcıoğlu

Bu kitabı, 12 Mayıs 2007'de kaybettiğim
sevgili eşim AYDIN'a
ithaf ediyorum...

İçindekiler

Önsöz.....	11
Fahişeliğin Rengi Kırmızı.....	15
Eşcinselliğin Rengi Gri.....	64
Mazoşizmin Rengi Siyah 1.....	113
Mazoşizmin Rengi Siyah 2.....	141
Mazoşizmin Rengi Siyah 3.....	167
Günahın Üç Rengi	193
Umuda Doğru.....	248
Teşekkür	283

Önsöz

Madalyonun İçi yayımlandıktan sonra beni tekrar yazmam konusunda yüreklendirdikleri için öncelikle okurlarıma teşekkür ederim...

Bir ruh doktorunun hem kendini hem de hastalarını binlerce kişinin gözleri önüne sermesi kolay bir iş değildir. Psikoterapi iki insan arasında kurulan yakın ve sıcak bir ilişki biçimidir. Terapist bu ilişki içinde karşısındakini etkilemek ve aynı zamanda ondan etkilenmek durumundadır. Bu süreç, terapisti de en az hastası kadar etkiler ve zorlar. Bu konuda her ruh hekiminin kendine has bir yöntemi, bir tarzı vardır. Yani bu iş bir anlamda kişiye has bir sanattır. Kesin hatları olmayan, içten, doğal, her zaman bir sisteme oturtulamayan bu sanatı hekimler doğal olarak dünyanın gözleri önüne sermekten bir parça çekinirler.

Bundan benim de çekinmediğim asla söylenemez. Ancak gençliğimden, hatta çocukluğumdan beri gerek edebiyata duyduğum ilgi, gerek bildiklerimi, edindiğim deneyimleri insanlarla paylaşma arzum ve gerekse tüm dünyada insan psikolojisine giderek artan ilgi, kişilerin kendilerini anlama isteği beni bu konuda yüreklendirdi.

İlk kitabımda psikiyatride en sık görülen tanı gruplarından seçilmiş bir demet sunmuştum sizlere. Şimdi artık biraz daha derinlere inip madalyonun kapağını iyice açmanın zamanı geldi. İnsanlar madalyonun içine genellikle onlar için önemli, özel, başkalarıyla paylaşmaktan kaçındıkları şeyleri koyarlar. "MADALYON" sözcüğü burada insanın gizemli iç dünyasını sembolize etmektedir.

Kültüründe Balkanlar'ın, Avrupa'nın, Asya'nın izlerini taşıyan Türkiye gibi bir ülkede yaşıyoruz. Bu topraklarda doğmuş nice medeniyetin, Türk, Rum, Ermeni, Kürt ve Arap geleneklerinin karışımıyla zengin bir yelpaze çıkmış ortaya. Sanırım dünyanın en zengin, gizemli ve karmaşık kültür birikimini içimizde barındırıyoruz. Ve her birimiz etkileniyoruz bu kültürden ve onu etkiliyoruz da...

İşte Türkiyeli bir psikiyatrist ve yazar olarak ülkemiz insanlarını, onların iç dünyalarını, örf, âdet ve törelerimiz eşliğinde yaşadıkları sorunları, yakınlarıyla ilişkilerini ve çözümleyemedikleri çatışmaları anlatmaya çalıştım.

Bu kitapta sizlere iyileri değil, kötülere anlattım; toplum kurallarını hiçe sayan, eşini aldatan, cinselliği çok farklı alanlarda arayan insanları, yani günahı... Bakalım onları okurken neler hissedeceksiniz? Onlara kızacak mısınız, yoksa ruhlarını bütün çıplaklığıyla görmekten ürkecek misiniz? Veya bu insanların bazı duygularını siz de anlayacak, hissedecek, böylece hem kendinize hem de başkalarına daha hoşgörülü, bağışlayıcı olabilecek misiniz?

Sevgili okurum, kötüyü anlayamaz, hissedemezsek bu dünyada savaşlar, cinayetler, kötülükler hiç bitmeyecek. En kötü insanın bile, daima bir yerlerinde saklı iyilik tohumları vardır. Cezalar kötülüğü durdurabilseydi, bugün çok farklı bir dünyada yaşıyor olacaktık. Bir insan, ancak kendi kendini bağışlayabilirse kötülükten kurtulabilir. Küskün insan iyi insan olamaz. Marifet insanları küstürmemekte, kendi gözlerinden yine kendilerini düşürmektedir.

Hepimiz hayatın içinde bir şekilde yaralanıyoruz. Özellikle bizi dünyaya getiren en yakınlarımızdan alıyoruz bu yaraları. Anne babalarımız genellikle bilmeden, bir yandan bilinçdışımızı özene bezene doldururken, bir yandan da kaderimizi çizdiklerini fark etmiyorlar. İnsanın karanlık ve kuytu dehlizlerine saklanan hayatın kirinin, pasının, tozunun, isinin yansımaları herkeste aynı değildir. Daha her birimiz küçücükken doldurulan bu dehlizlerde başlıyor kaderimiz yazılmaya. Bu karanlık yumağın içindeki acımasızlığı,

korkuyu, bencilliği, kıskançlığı, hırsı, öfkeyi, saldırganlık duygusunu ve doymak bilmeyen cinsel istekleri fark etmek, dayanabileceğimizin çok üzerinde bir rahatsızlık hissi verir bizlere. İşin en acıklı yanı ise, bu yumağın şekillenmesinde en büyük rolün, yine en yakınlarımızla ilişkilerimizden kaynaklanıyor olmasıdır.

Hastalarımı dinlerken ne zaman, nerede ve kimler tarafından yaralandıklarını gördükçe her zaman içim sızlar. Yaralayanlar ise genellikle yaraları en derin olanlardır. Bu zincir eğer bir yerlerinden kırılmazsa kuşaklar boyu sürüp gider. Çocuk yetiştirirken bunları unutmayalım. Unutmayalım ki, çocuklarımızın kaderi güzel olsun.

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

Fahişeliğin Rengi Kırmızı

Evdeyim. Saat gece yarısına yaklaşıyor ama uykum yok. Geniş salonda yanan masa lambalarından etrafa huzur verici, yumuşacık ışıklar yayılıyor. Özellikle kırmızı şapkalı lambayı çok seviyorum. Hava kararınca evdeysem, ilk işim o lambayı yakmak olur.

Çalışma masam salonda, hemen pencerenin önünde durur. Sevmem öyle çalışırken odalara kapanmayı. Masamın başına oturunca sanki bütün dünya ayaklarımın altındadır. Bu masayı yeni aldım. Ben özellikle sık kullanacağım eşyalarımı pek kolay alamam. İlk görüşte alacağım eşyayla aramızda bir elektrik oluşması gerekir. Bu masada da öyle oldu. Çok şık bir mobilya mağazasını öylesine gezerken çıktı karşıma. Sanki yıllardır benim gelip onu almamı bekliyordu.

Sevgili masam bu akşam sanki bana, “Hadi gel artık” diyor. Yavaşça oturuyorum döner koltuğuma. Gözlerim uzaklara bakıyor. İnsanların çoğu henüz yatmamış, apartmanlar ışıl ışıl. Demek benim gibi gece kuşu çok. Çocukluğumdan beri geceyi yaşamayı severim. Kıyamam erkenden yatmaya. Derin bir uykuya dalıp dünyayı unutmak gelmez içimden. Gecenin sessizliğini, yalnızlığını, insana verdiği özgürlük duygusunu yudum yudum içmek isterim. Hele bir de önümde bilgisayar ve salona hafifçe yayılıp insanın içine işleyen güzel bir müzik varsa...

La Banda Alla Turca CD’si çalıyor şu anda. Muhteşem bir bandedan semailer, köçekçeler, Rumeli türküleri dinliyorum.

İlk kitabım çıkalı neredeyse dört yıl olmuş. Aslında hedefim her yıl bir kitap çıkarmaktı çünkü yazacak öyle çok şey var ki... Ama olmadı, yazamadım. Hayat son yıllarda çok acımasız

davrandı bana. En sevdiklerimi hiç gözümün yaşına bakmadan aldı elimden. Ben arkalarından bakakaldım. Değil kitap yazmak, bazen nefes almak bile zor geldi. Her şeye rağmen insanlar acılarıyla başa çıkmayı başaran, güçlü bir kadın gördüler karşılarında ama işin aslını bir de bana sorun!

İşte o zor günlerde çareyi her zamanki gibi çok çalışmakta buldum ama yazı yazmak çok farklı bir şey; duygularınız olduğu gibi yansıyor yazdıklarınıza. Yaşarken belki ama yazarken onları gizleymiyorsunuz. O nedenle uzun bir süre masamın başına oturamadım.

Aradan aylar geçti. Çok şaşsam da bazen kendimi gülerken yakalıyorum. O zamanlar bir daha hiç gülemeyeceğimi sanıyordum. Ve işte bu akşam masamın başındayım. Bu kitapta, yaşadığım acılardan önce gördüğüm hastalarımın hikâyelerini anlatacağım. Şimdilik o acı dolu günlere gidecek kadar güçlü hissetmiyorum kendimi. Belki bundan sonraki kitapta o günleri, bir yandan o acıları yaşarken bir yandan da klinikte gördüğüm hastaları, hastaları aramızda yaşananları, yani acının ta kendisini anlatırım sizlere.

Düşünüyorum. Acaba hangi hikâyeler yer almalı bu kitapta? Kafamın içindeki bölmelerde yazılacakları günü bekleyen pek çok hikâyeye var. Zihnimdeki bölmeleri teker teker açıp o günlere gideceğim şimdi. Beni en çok etkileyen kişiler arasından yapmayı seçtim.

Gözlerimi kapattığım anda bölmelerden biri hızla açılıyor ve saçları sıfır numaraya vurulmuş, gözleri yaşlı bir kadın fırlıyor içinden. Meliha Hanım bu. İçimi bir hüznün kaplıyor. Odamın duvarlarına sinen gür, etkileyici sesi çnlıyor kulaklarımda. Ne güzel mevlit okumuştun Madalyon Klinik'teki odamda. Aslında o bir fahişenin kızı, bir fahişenin kız kardeşi ve yine namlı bir fahişenin annesiydi.

Öteki bölmeden Şevket Ağa uzatıyor başını. Her zamanki gibi alnını karıştırıp gözlerinin altından ama hep utanarak, sıkılarak bakıyor yüzüme koskoca Şevket Ağa. Yaşlı, Anadolu kokan ama ille de kasketli adamlarla nasıl yarenlik ettiğini, bunun için ne büyük riskler aldığını, tanınmamak için kılık değiştirdiğini, sonra da oralardan nasıl kaçtığını anlattırabilmek için az mı uğraştırmıştı beni...

Sonra bir başka bölme açılıyor. Şimdi yeşil gözlü, esmer, uzun boylu, yakışıklı Salih var karşımda. Bir evin bir oğlu, annesinin gözbebeği, nazlı delikanlı. Eli kırbaçlı, yüreği acımasız kadınlar tarafından nasıl yerden yere vurulduğunu, acımasızca dövüldüğünü, yerlerde süründüğünü anlatırken ne çok şaşmışım. Üstelik bunları yapınlar diye o kadınlara yüklü miktarda para ödediğini duyunca nasıl da yüreğim sızlamıştı.

Hadi, şimdi hep birlikte gidelim o günlere...

Madalyon Klinik'in bütün koridorlarından, dalga dalga yayılan müzik sesi, kapısı açık duran odama kadar geliyor. Hüzünlü bir enstrümantal parça çalıyor. Müzik dinlerken duygularımız saklandıkları köşelerden çıkıp özgürce dolaşüyor ortalıkta.

Bartın'dan çok sevdiğim bir hastamın getirdiği siyah tül üzerine işlenmiş tel kırma işi örtüler, ışıkların altında bir yanıp bir sönmüyor. Kırmızı Afgan halıların üzerinde ışıktan hareler oluşmuş. Çok seviyorum odamı. Hem odamı hem Madalyon'u hem de burada çalışan herkesi. İnsanın çalıştığı yeri ve işini sevmesi hayatın en güzel mucizelerinden biri.

Günlerden cumartesi, yani çalışan insanların en çok tercih ettiği gün. Bu nedenle cumartesi günleri klinik çok yoğun olur. Akşama kadar birbirinden ilginç hikâyeler dinledim yine. Tek bir günde dinlediklerimi, bu dinlediklerimden anladıklarımı, hissettiklerimi yazabilsem, günde bir kitap çıkar bu odadan. Ama yazmak o kadar da kolay bir iş değil. Belki benim kişiliğim ve tarzım da bu işi biraz daha zorlaştırıyor. Ben hastalarımı dinlerken küçük notlar alsam da, asıl kayıt hafızamda tutulur. Tutulan bu notların yanında, mutlaka o anlara ait duygular da hafızama kaydedilmiştir. Tıpkı müzik gibi yani. Hem bestesi hem de güftesi vardır. Nasıl bestesiz müzik olmazsa, duygusuz yazı da olmaz gibi gelir bana. İki bir araya gelmeli ki, okuyanlar da benim müzik dinlerken aldığım hazı veya hüznü hissedebilsinler. İşte bu yüzden bu odada bir seansta yaşananları, benim yazmam bazen aylarca sürebiliyor.

Yazılarımı yazarken bir rejisör titizliğiyle otururum masaya. Hastalarımı aramızda geçen konuşmaları doğrudan aktarmak

da yetmiyor bana. Bazen öyle şeyler oluyor ki bu odada, kelimeler burada hissedilenleri, yaşananları anlatmaya yetmeyebiliyor. Ama yine de işte o anları bir bir, tam anladığım, hissettiğim gibi aktarmaya çalışıyorum. Böyle olunca da benden sık sık yeni kitaplar çıkamıyor.

Yıllar önce, henüz gencecik bir kızken, gördüğüm, tanıdığım hayat ile gerçek hayat ne kadar farklıymış birbirinden. Yaşadıkça, asıl yüzünü biraz biraz gösteriyor hepimize. Hele bir de işiniz, akşama kadar insanların kimselere anlatamadıkları sırlarını dinlemek, yani hayatın herkese pek göstermediği yüzünü görmek olunca, bu süreç hızlanıyor. Bir gün bir de bakıyorsunuz ki, bu dünya, sizin eskiden var olduğunu sandığınız dünyaya hiç benzemiyor. Kızsanız da hüzlensiniz de korksanız da, hatta bazen gülseniz de bir süre sonra yavaş yavaş gerçekler kendini kabul ettiriyor size.

Şimdi oturduğum evde, ben gökyüzüyle yeniden tanıştım. Eskiden de benim için bir gökyüzü vardı. Şimdi evimdeki balkona çıktığım zaman, yıllardır gökyüzünü nasıl da tanımadığımı anladım. Onu, olabildiğince geniş bir plandan görüverince, yüreğim ağzıma geldi. “Meğer ne muhteşemmiş” dedim.

İşte hayat da böyle. Küçük pencerelerden gördüklerimiz, aslında hayatı bize tanıtmaya yetmiyor. Tıpkı gökyüzü gibi, hayata da geniş pencerelerden, yüksek balkonlardan bakmak gerekiyor. Bu yüzden gücüm yettiğinde, bu farklı ve geniş pencerelerden gördüklerimi, duyguları da hiç atlamadan göstermeye çalışıyorum insanlara. Pencereler çoğaldıkça yükselecek, ufuk daha net görülecek.

Kapının vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Tuna elinde tepsiyle görünüyor kapıda. Bugün onun doğum günü. Hepimizin unuttuğunu sanıyor. Onun için sabahın beri biraz mahzun bakıyor gözleri. Klinikte çalışanların sayısı otuzu geçti ama Tuna hiçbirimizin doğum gününü unutmaz. Bizleri toplar ve her birimize küçük bir doğum günü kutlaması yapar. Hep beraber pasta keser, mum üfleriz. İnsanın işyerinde böyle vesilelerle hatırlanması, kutlanması güzel oluyor doğrusu. Gerçi özellikle hanım arkadaş-

larımız artık yaşlarını söylemeseler de böyle kutlamaları hepimiz seviyoruz.

Tuna çocuk sahibi olamamış ama şimdi irili ufaklı otuzdan fazla çocuğu var. Sabah gizlice anlaştık arkadaşlarla. Pastası çoktan ısmarlandı. Üzerine “Çok Yaşa Tuna Ana” diye yazıldı. Seanslarımız bitince, hep birlikte kutlayacağız Tunamızın doğum gününü. Tuna odama girdiğinde, yüzündeki mahzun ifadenin iyice belirginleştiğini görüyorum.

“Hazırsanız, hastayı içeri alabilir miyim?”

“Tabii Tuna.”

“Bir sakıncası yoksa, anne kız beraber girmek istiyorlar içeri.”

“Yok, buyursunlar” diyorum hiç yüzüne bakmadan.

Bu arada sağla solla uğraşırken randevu defterine bakmayı unuttum. Kim geliyor acaba içeri? Tuna da bir şey söylemedi. Aceleyle açıyorum randevu defterini. Meliha Kınık. Tanımıyorum. Demek ki yeni bir hasta göreceğim. İçime her zamanki kıpırtı yayılıyor. Yeni hastalar hep heyecanlandırır çünkü beni.

Önce yaşlıca bir hanım görünüyor kapıda. Başında üstü işle-meli, siyah, uzun bir örtü var. İnce, uzun boylu, kara kaşlı, kara gözlü bir hanım. Teni ince ve beyaz. Siyah mantosu yerlere kadar uzanıyor. Yavaş, ürkek adımlarla giriyor içeri. Yüzüme bakmıyor. İri, siyah gözleri yerde.

Arkasından genç bir kadın giriyor içeri. Annesine çok benziyor. O da uzun boylu ve esmer. Lacivert ipekten uzun bir pardösü giymiş. Başında renkli, pahalı bir eşarp var. Saçları hiç görünmeyecek şekilde sıkı sıkı bağlanmış. Hiç makyaj yok solgun yüzünde. Önce annesinin oturmasına yardımcı oluyor, sonra da kendisi oturuyor tam karşıma.

“Hoş geldiniz” dedikten sonra susup onların konuşmasını bekliyorum. Sanırım buraya anne için gelmişler. Önce kızı başlıyor anlatmaya.

“Doktor hanım, benim adım Nur. Annemi getirdim size. Bugün tesadüfen evine ziyarete gitmeseydim eğer, yarına çıkmayacaktı annem. Allah gönderdi beni bugün oraya. Şimdi buradan çıkınca, onu evine nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Aklım hep

onda kalacak. Ben ne desem ikna edemedim. Ölmeyi kafasına koymuş.”

Annesi önüne bakmaya devam ediyor. Başımı ona doğru çeviriyorum, belki bir şeyler söyler diye ama o hiç oralı olmuyor. Yeniden Nur’a dönüp soruyorum.

“Anneniz şimdilik konuşmayacak galiba. İsterseniz siz anlatmaya devam edin.”

“Dün akşamüstü, annemi ziyaret etmek üzere evine gittim. Daha kapıyı açar açmaz anladım bir tuhaflık olduğunu. Annem genelde çok enerjik ve hareketli bir kadındır. Hayata çok bağlıdır. Bugüne kadar hepimiz için çok çalıştı, çok fedakârlık yaptı. Son yıllarda evlere gidip mevlit okuyor. Sesi de güzeldir. Hemen her günü doludur. Ankara’da seveni, arayanı soranı çoktur. Babam huysuzdur. Yıllardır çok eziyet etti anneme. Daha doğrusu çok kıskanç bir adam. Kadıncağız bu yaşında bile dayak yiyor babamdan.”

Nur, bir yandan göz ucuyla annesine bakarken, bir yandan da gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle siliyor.

“Evvvseli gün yine çok fena dövmüş kadıncağızı. Biliyorum, dayanacak hali kalmadı artık. ‘Bırak şu adamı, benim yanıma gel’ diyorum, gelmiyor. Gururludur annem. Kimseye yük olmak istemez. Bu sefer çok kızmış. Evde kendisine ait ne var ne yok fakir fukaraya dağıtmış. Elbiselerini, ayakkabılarını, iç çamaşırlarına kadar her şeyini... Hiçbir şey bırakmamış evde. Sonra da gidip...”

Annesi, gözlerinin altından kızarak bakıyor kızına. Nur kısa bir tereddüt geçiriyor. Sonra annesine dönüp “Ama anlatmak zorundayız anne. Senin halin hal değil” diyerek tekrar bana dönüyor.

“Ben şüphelendim halinden. Üzerine giyecek bir tek gecelik bile bırakmamış. Benimle de konuşmak istemedi. Ben içeri girdiğimde, banyoda abdest alıyordu. İyi ki girmişim. O halini görünce şoke oldum.”

Nur artık göz yaşlarını tutamıyor. Ona bir mendil uzatıyorum. Önce sümkürüyor, sonra bütün yüzünü ovuşturarak siliyor. Solgun yüzüne hafif bir pembelik yayılıyor. Bu arada annesi kızgın gözlerle bakıyor Nur’a. Bunları anlatmasını istemiyor.

“Doktor hanım, kusura bakmayın. Annem benim için çok değerlidir. Ona hiç kıyamıyorum ama o kendine kıyacak. Ne olur kurtarın onu. Ben ne dedimse dinletemedim. Buraya da öyle zor getirdim ki...”

Bir mendil daha uzatıyorum Nur’a. Anlattıklarından, bu hanımın intihar etmeye kararlı olduğu anlaşılıyor. Nur annesine dönerek, “Anne çıkar şu örtüyü, doktor hanım da görsün yaptıklarını” diyor. Anne yine gözlerinin altından bakıyor kızına. Benim de görmemi istediği şey ne acaba?

Kadın, elini Nur’a doğru “dur” der gibi uzatıyor. Kız tam kalkacakken yeniden oturuyor yerine. İzin vermeyecek. Şimdi artık benim devreye girmem gerekiyor. İsrar etmek olmaz. Konuyu biraz hafifletmem gerekiyor.

“Annelerin mutlaka bir kız çocuk doğurması gerekiyor galiba. Bak, annen senin için ne kadar değerli. Ben de çok düşkünümdür anneme. Benim kızım da bana... Erkek çocuklar da sever annelerini ama kız çocuğun hali başka. Ne mutlu annene.”

Sonra başımı anneye çevirerek soruyorum:

“Hanımefendi, içeri girdiğinizden beri hiç konuşmadınız. Adınız neydi?”

Kısa bir tereddüitten sonra yavaşça söylüyor adını: “Meliha.”

“Demek evlerde mevlit okuyorsunuz? Çok severim o toplantıları. İnsanın içine bir huzur yayılır. Özellikle çocukların doğumundan sonra okunan kırk mevlitleri vardır. Benim torunum Zeynep Su doğduğunda da okutmuştuk. Bebeği süsleyip getirmiştik ortaya. Altınlar takmıştık yastığına. Çok güzel âdetlerimiz var bizim. İnşallah yeni kuşaklar sahip çıkar bu geleneklere. Onun mevlidini de sizin gibi bir hanım okumuştur.”

Ben kendi kendime gevezelik edip duruyorum ama henüz Meliha Hanım’da tık yok. Başı önünde, hiç yüzüme bakmadan oturuyor karşımda. Ben, istediğim tepkiyi alana kadar devam edeceğim.

“Ben, müziğin her çeşidini severim ama müzik insanda duygu yaratmalı. Ezan sesini bile zevkle dinlerim. İster ezan, ister mevlit, ister şarkı olsun, duyarak, hissederek söylenmeli ki, dinleyenler

de bir şeyler hissedebilsinler. Sadece ses güzelliği de yetmez. Ben sizi dinlemedim ama, inşallah laf olsun diye mevlit okuyanlardan biri değilsiniz.”

İşte oldu. Meliha Hanım, başını bana doğru çevirerek, sert bir ifadeyle bakıyor yüzüme. Ben hemen devam ediyorum. Madem kızdı, onu biraz daha kızdırabilirsem, şöyle veya böyle bir tepki gösterecek.

“Ben beğendiğimi de açıkça söylerim, beğenmediğimi de. Çünkü herkes işini iyi yapmalı. Madem iyi yapamıyorsun, bırak başkaları yapsın.”

Bu arada Nur söze giriyor.

“Ama annem çok güzel mevlit okur.”

“İyi öyleyse, buraya geleli, bir ‘merhaba’ bile demedi bana. Meşhur bir ilahi vardır, ‘merhaba’ diye. Çok severim onu, tabii iyi okunursa. Okusanız da dinlesek.”

Benim bu isteğim ikisini de şaşırtıyor. Şöyle iki yana bakıyorlar, burası bunun yeri mi diye. Ben hemen giriyorum yine söze:

“Ne düşündüğünüzü biliyorum. Burada böyle şey olur mu, diyorsunuz içinizden. Allah’a her yerde selam verebilir insan. Doktor muayenehanesinde bile. Hem gördüğünüz gibi odam çok geniş ve kliniğin en uzak köşesinde. Bırakın, sesiniz bu duvarlara da sinsin. Şimdi buyurun, sizi dinliyorum.”

Meliha Hanım, bir süre şaşkın gözlerle bakıyor yüzüme. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koyuyor, bir iki kere öne arkaya sallandıktan sonra, gözlerini kapatıyor, başını hafifçe yukarı doğru kaldırıyor ve başlıyor okumaya:

Merhaba ey Al-i sultan, merhaba

Merhaba ey kan’ı irfan, merhaba

Merhaba ey sırrı kuran, merhaba

Merhaba ey derde derman, merhaba

Meliha Hanım’dan öyle gür, öyle dolu, öyle duygulu bir ses yükseliyor ki, bir an buna inanamıyorum. O incecik, solgun yüzlü kadından doğrusu böyle bir ses, böyle bir tavır beklemiyordum.

Hüzün, insana has bir duygudur ve bizim ülkenin insanları hep biraz hüznülüdür. Gülene değil, ağlayana, üzülene daha yakın hissederiz kendimizi, çünkü bizim de geçmişimizde neşeden çok hüznü vardı. Hikâyenin de hüznülü

olanı daha tanıdık gelir bize, sanki içinde bizden bir şeyler vardır...

Mazoşizmin acısıyla kavrulan bir delikanlı... Kenar mahallelerde kasketli erkeklerin izini süren bir holding patronu... Üç kuşak kadını fahişeliğe zorlayan acılı bir ailenin dramı...

Gülseren Budayıcıoğlu, hayatın görünmeyen yüzüyle tanıstırıyor bizi... Okurken duygulandıran, her karakteri içimizde hissettiren, oralarda bir yerde bizi kendimizle karşılaştıran üç gerçek hayat hikâyesi...

